

KI NEM MONDOTT SZAVAK I-II-III. (2023)

Lukovics Nikolett

Nyíregyházi Egyetem, Vizuális Kultúra Intézet

Rajz- és vizuáliskultúra-tanár mesterszak, II. évfolyam

Témavezető: Tarnóczy József, festőművész, mesteroktató

Egy olyan projektmunkával készültem, amelynek témáját két különböző képzőművészeti technikával dolgoztam fel. Ezek közül szeretném bemutatni a festészeti megközelítésem. Eddigi képeimen többnyire igyekeztem minél inkább visszaadni a valóság látványát. Most azonban a festményeimet szerettem volna egy új látásmóddal kiegészíteni és ezzel egyidőben egyfajta mélyebb jelentéssel felruházni. Már a kutató munkám elején úgy gondoltam, hogy izgalmas kihívás lenne valami megfoghatatlant ábrázolni. Egy olyan dolgot, ami különböző érzéseket (pl. belső vívódást, álmodozást vagy reményt), gondolatokat vagy vágyakat jelenítene meg és közvetítené azt a néző felé, absztrakt, nem hétköznapi módon. Először egy sejtelmes cím jutott eszembe: „Ki nem mondott szavak”. Majd egy kis kutatómunkának köszönhetően rátaláltam, Hilton Owen gyönyörű munkáira, amik segítettek a munkafolyamat továbbgondolásában. Nagyon megtetszett az ábrázolásmódja, mert a realisztikus festészetet ötvözi az absztrakt világgal. A saját képeimet pasztellszínek árnyalataival képzeltem el, viszont magát a látványvilágot kevésbé szerettem volna tördelni. Gondoltam arra is, hogy egy alkotáson belül, két vagy több képet, jelenetet is lehetne ábrázolni. Korábban tükrös képeket festettem, melyeknek az ábrázolt tükör egyfajta szimbolikus jelleget kölcsönzött. Akkoriban kezdtem el egy balerinás kép megfestését, aminek kompozícióját ugyancsak tükörben képzeltem el.

Ebből a félbemaradt festményből kiindulva született meg a gondolat, hogy a tánc, a mozdulatok ábrázolása milyen rejtelmes és önkifejező lehet. Mint az életben is, úgy a mozdulatoknál is folyamatos a változás, ezt pedig nagyon nehéz megragadni egyetlen képen. A mozdulatok sűrítése, az egymás utáni mozgásfázisok ábrázolása és a kimerevített pillanatok egyszerre való megjelenítése egyre fontosabbá vált számomra, különleges kifejezésbeli lehetőséget láttam meg benne. Később az Inczédi testvérpár, Dorottya és Viktória festményei még inkább alkotásra inspiráltak. Különleges ábrázolási technikájuk figyelembevételével találtam rá arra az útra, amely képeimen megjelenik. Remélem alkotásaimmal szavak nélkül is kifejezhetem mindazt, amit a bevezetésben leírtam.

Ezt követően sokáig kutattam a megfelelő táncos felvételek, képi nyersanyag után. Végül Pavel Danilyuk videóit felhasználva, photoshopban alapfotókat komponáltam. A balettos

videóiból vágtam ki 3-3 darab mozdulatképet és ezeket illesztettem egymásra szerkesztő programban, játszva az áttünésekkel.

A képeket akrillal festettem, három darab 50 x 70 cm-es vászonra. Mindhárom festmény különböző nézeteket, s egyben képenként sűrített mozgásfázisokat jelenít meg. Nagy szerepet fordítottam a színekre és azok szimbolikájára, alkotásaimat többnyire a narancsos rózsaszín, a barna és a lilás árnyalatok uralják. Jelentéstartalommal szerettem volna felruházni a festményeimet, bízom benne, hogy a nézők számára is érezhető, pozitív és inspiráló mondanivalót rejtenek.

Ahogy minden színnek, a vonalnak is mondanivalójuk van. A vázlagszerű kidolgozás és a vonalasság segítenek abban, hogy érzékeltetni tudjam a mozdulatok múlandóságát, azok mozgást közvetítő hatásával. Az egyedül álló alak sziluettje, körvonalai az emberi lét egyetemes érzelmeit, a magányt, a magánytól való félelmet vagy az önreflexiót idézheti meg.

A táncosnő kezei, beszéd nélkül mesélik el mindazt, ami az ábrázolt figura, a balerina lelkében zajlik. Az, hogy tekintete a távolba néz, minket is gondolkodásra készítet, érzéseink és vágyaink keresésére ösztönöz leheletfinom módon. Az áttünések játékába mélyülve újabb, a profán valóságnál rejtélyesebb dimenzióba kerülhetünk.